Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 82.265 van 16 september 1999

A. 78.598/VIII-901

In zake : **DEVENYNS** Luc,

die woonplaats heeft gekozen bij Mr. Tangui VANDENPUT, advocaat, Louizalaan 390 bus 12 1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 14 mei 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij Luc DEVENYNS de nietigverklaring vordert van :

1. de beslissing d.d. 27 november 1996 waarbij de gewestelijk directeur der directe belastingen van Bergen hem bij ordemaatregel verplaatst van de controle der belastingen van Aat naar de controle der belastingen van Moeskroen 2;
2. de beslissing d.d. 18 februari 1998 waarbij de gewestelijk directeur der directe belastingen hem bij tuchtmaatregel verplaatst van de controle der belastingen van Moeskroen 2 naar de diensten van de inspectie A van Doornik;

Gelet op arrest nr. 75.125 van 15 juli 1998, waarbij de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden handeling wordt geschorst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de verslagen van de heer HERBIGNAT, auditeur bij de Raad van State, opgemaakt op grond van de artikelen 12 en 15ter van de algemene procedureregeling;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en de verslagen ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van de verslagen aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 30 april 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 11 juni 1999, de dag waarop de zaak tot de terechtzitting van 3 september 1999 is uitgesteld;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. VANDENPUT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van de heer GROBELNY, inspecteur bij een fiscaal bestuur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer HERBIGNAT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de toedracht van de zaak uiteengezet is in arrest nr. 75.125 van 15 juli 1998;

Overwegende dat de vordering tot schorsing bij arrest nr. 75.125 van 15 juli 1998 afgewezen is wat de eerste bestreden handeling betreft; dat verzoeker niet binnen de voorgeschreven termijn om de voortzetting van de procedure heeft verzocht;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en krachtens artikel 15ter van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding geldt wanneer de verzoekende partij, nadat de vordering tot schorsing van een akte of een reglement afgewezen is, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest; dat verzoeker in casu niet om de voortzetting van de procedure heeft verzocht wat het eerste onderwerp van het beroep betreft; dat er grond bestaat om de afstand van geding toe te wijzen;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid van het beroep betwist voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing; dat zij betoogt dat verzoeker met een en hetzelfde beroep twee afzonderlijke handelingen bestrijdt;

Overwegende dat, ongeacht de ware aard van de eerste bestreden handeling, tussen beide bestreden handelingen een nauw verband bestaat, zoals uit het dossier blijkt; dat de omstreden feiten de rechtstreekse oorzaak zijn van die beide handelingen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat hij aanvoert dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het definitieve voorstel van tuchtstraf, geformuleerd door het college van dienstchefs en naar het advies, uitgebracht door de departementale raad van beroep, terwijl van het advies van de raad van beroep geen kennis is gegeven aan verzoeker, die dat advies dan ook niet kent, er niet vermeld is in welke feitelijke omstandigheden de beslissing is genomen en er evenmin gemeld wordt dat de steller van de handeling de conclusies van het college en van de raad van beroep heeft overgenomen, er niet ingegaan wordt op de argumenten die verzoeker te zijner verdediging heeft uiteengezet en niet wordt uitgelegd hoe de tuchtstraf zich tot de ten laste gelegde feiten verhoudt;

Overwegende dat artikel 91, vierde lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel bepaalt dat verzoeker en zijn verdediger ter griffie van de raad van beroep kennis kunnen nemen van het uitgebracht advies, maar dat niet voorzien is in de kennisgeving van dat advies; dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat betreft de handelingen waarop die wet betrekking heeft, voor de administratieve overheid de verplichting meebrengt die handelingen te motiveren, afgezien van de uitdrukkelijk

bepaalde uitzonderingen; dat volgens de rechtspraak mag worden verwezen naar gegevens die niet vervat zijn in de tekst van de beslissing zelf - inzonderheid naar adviezen - op voorwaarde dat de overheid verzoeker van die gegevens kennis heeft gegeven of vaststaat dat verzoeker uiterlijk bij de kennisgeving van de bestreden beslissing van die gegevens op de hoogte was; dat wanneer verzoeker, krachtens welke tekst dan ook, beschikt over de mogelijkheid om van die gegevens kennis te nemen, het daarbij louter om een mogelijkheid gaat, terwijl het uitdrukkelijk motiveren van de bestuurshandelingen een verplichting is die geldt voor de administratieve overheid die deze handelingen heeft gesteld; dat in casu de omstandigheid dat de verwerende partij in haar laatste memorie gewoon beweert dat zij het advies van de raad van beroep, na de beraadslaging ervan, mondeling ter kennis van verzoeker heeft gebracht, niet genoegzaam bewijst dat verzoeker van dat advies op de hoogte was; dat het tweede middel in die mate gegrond is;

Overwegende dat er geen onderzoek behoeft te worden gewijd aan de overige middelen van het verzoekschrift, die, gesteld dat ze gegrond zijn, niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing d.d. 18 februari 1998 waarbij de gewestelijk directeur der directe belastingen van Bergen Luc DEVENYNS bij tuchtmaatregel verplaatst van de controle der

belastingen van Moeskroen 2 naar de diensten van de inspectie A van Doornik.

Artikel 2.

De afstand van geding wordt toegewezen wat de eerste bestreden handeling betreft.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van verzoeker ten belope van 7.000 frank en ten laste van de verwerende partij ten belope van 7.000 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op zestien september 1900 negenennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier, **De Voorzitter,**

M.-Cl. HONDERMARCQ. **J.-Cl. GEUS.**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**